

MUNA
SHEHADI

De drie dochters

EVE'S
WAARHEID

Vertaling Henske Marsman

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2019 Muna Shehadi Sill
Oorspronkelijke titel: *Hidden Truths*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2019 HarperCollins Holland
Vertaling: Henske Marsman
Omslagontwerp: Zero Media GmbH, München
Omslagbeeld: Lookphotos.com, Image No. 198062 / FinePic®
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: GGP Media GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0415 0
ISBN 978 94 027 5880 1 (e-book)
NUR 302
Eerste druk november 2019

Originele uitgave verschenen bij Headline Review, een imprint van Headline Publishing Group.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

4 september 1970 (vrijdag)

Lief dagboek, ik schrijf de laatste tijd wat minder vaak, omdat ik nu Daniel heb en jou niet meer zo hard nodig heb om mee te praten. Ja, ik ben over-spelig geweest! Vandaag zijn Daniel en ik niet alleen precies zes gelukzalige maanden getrouwd, maar ik schrijf je ook omdat ik, Jillian Croft, geboren Sylvia Moore, afkomstig uit het gehucht Jackman, Maine, een rol heb gekregen in een film van Steve McQueen! Ik heb zelfs een regel tekst: 'Is dat alles, meneer?' Zoals je ziet, ken ik de zin al uit mijn hoofd.

Ik heb een impresario en doe inmiddels zoveel audities dat ik mijn tijd voornamelijk lijk door te brengen in een vliegtuig of in LA. Daniel en ik zijn dol op New York, maar voor films moet je in LA zijn, en ik heb besloten dat ik daar carrière in wil maken, en vervolgens weer op het toneel wil staan wanneer ik naam gemaakt heb. Dus gaan we verhuizen! Daniel is al naar banen als theaterdocent aan het kijken. Hij is zo bekend en succesvol dat ik zeker weet dat hij snel iets vindt. Misschien de UCLA of CalArts. Ik vind dat hij zijn eigen acteurschool moet beginnen, maar hij zegt dat hij daar nog niet klaar voor is.

Bij ons volgende bezoek aan Californië gaan we een huis zoeken in... Beverly Hills! Ik kan het nog steeds niet geloven. Daniel zegt dat we beter meteen een groot huis kunnen kopen, omdat we een absurd hoog bedrag voor zijn appartement in New York krijgen en dat het best weer in vastgoed kunnen investeren, zodat we er geen belasting over hoeven te betalen. Hij is zo slim.

En ik ben zo opgewonden! Ik heb mijn ouders geschreven dat ik ga verhuizen en dat ik misschien een keer langskom. Ze hebben niets terugschreven. Dat verwachtte ik eigenlijk ook niet. Sinds ik weggelopen ben,

hebben ze op geen enkele brief van mij gereageerd. Twee jaar en ik ben nog steeds niet vergeven, behalve door mijn zus. Af en toe grijpt het me bij de keel. Wat voor moeder kan een kind uit haar leven wissen alsof het nooit bestaan heeft?

Als ik een baby zou krijgen, zouden ze mijn kind vast wel willen ontmoeten. Ik heb geen idee hoe ik dat ooit ga klaarspelen met mijn misvormde, onvruchtbare lijf, maar ik zweer met mijn hand op mijn hart dat ik er iets op ga verzinnen. Ik wil de kans krijgen om mijn kinderen te geven wat mijn moeder me nooit gegeven heeft.

Ik denk dat we allemaal in ons leven proberen recht te zetten wat er in onze jeugd verkeerd is gegaan.

Liefs, ik

‘Gefeliciteerd!’ Eve viel de anderen rond de eettafel met het blauwe tafellaken in de seniorenwoning van haar vader en stiefmoeder bij, waar ze waren ter gelegenheid van haar vaders tachtigste verjaardag. Of eigenlijk, als je heel precies was, zijn twintigste verjaardag, aangezien Daniel Braddock op 29 februari was geboren. Eve, haar twee oudere zussen en hun stiefmoeder hieven hun champagneglas naar de pater familias.

‘Dank jullie wel.’ Hun geliefde tiran was weer redelijk op gewicht na zijn beroerte deze zomer, en zijn spraakvermogen was sterk verbeterd, maar door zijn ziekte was hij wel sneller ouder geworden. ‘Ik wist niet zeker of ik deze verjaardag wel ging halen.’

Zijn vrouw Lauren, die net zestig geworden was, nam een slokje champagne. Ze zou dat nog een paar keer doen, en daarna zou ze het glas neerzetten en het de rest van de avond niet meer aanraken, omdat ze beweerde dat alcohol het slechtste in haar losmaakte. Eve vermoedde dat dat in haar geval betekende dat ze misschien het laatste theekopje niet zou afwassen.

‘Het gaat elke dag beter, Daniel.’ Lauren gaf hem een klopje op zijn rug. ‘Nog een paar maanden en dan ben je weer helemaal de oude.’

‘Nog een paar maanden en dan ben ik alleen maar ouder.’ Hij hief het glas naar iedereen aan tafel en knikte. ‘Bedankt dat jullie gekomen zijn, meiden. Fijn om weer eens samen te zijn.’

‘Proost.’ Olivia, de oudste, keek haar vader stralend en vol aanbidding aan. Ze zag er dunner uit dan normaal, en moe, maar haar kleding en make-up waren zoals gebruikelijk tot in de puntjes verzorgd. ‘Je haalt je eenentwintigste verjaardag ook nog wel. Dan mag je eindelijk drinken, wettelijk gezien.’

‘Ik kijk ernaar uit.’ Haar vader grinnikte. ‘Rosalind, wat ik steeds ver-geet te vragen: hoe is het met die jongeman van jou?’

‘Prima.’ Rosalinds gezicht gloeide. Haar korte bruine haar was in een flatteus model geknipt, waarbij haar mooie ogen goed uitkwamen. Ze was gestopt met het verven van haar haren in bizarre kleuren, maar haar zelf-ontworpen kleren waren nog steeds een afspiegeling van haar bonte kijk op het leven. ‘Hij is beelden van mij aan het maken.’

‘Met je kleren aan?’ Haar vader wist de vraag als een bedreiging te laten klinken.

‘Natuurlijk, papa.’ Ze schonk hem een engelachtige glimlach en knip-perde met haar ogen. ‘Ik zou mezelf nooit ofte nimmer naakt aan Bryn tonen.’

Iedereen aan tafel proestte het uit. Rosalind was altijd een sterke vrouw geweest, maar doordat ze in het najaar haar biologische moeder had gevonden en Bryn had ontmoet, was het geen stoïcijnse kracht meer, maar onweerstaanbare zelfverzekerdheid. Voor het eerst was deze kolibrie, zoals ze zichzelf altijd noemde, de rustigste en tevredenste van hen drieën.

‘Het gaat me er niet om dat hij het ziet.’

‘Zijn werk is heel smaakvol.’ Rosalind pakte over de tafel haar vaders hand. ‘Het wordt alleen voor achttien jaar en ouder.’

‘Hmpf.’ Haar vader zette zijn glas neer en wees met zijn wijsvinger in haar richting. ‘Trouw maar met hem. Dat zou je moeder ook goedgevon-

den hebben. Ze wilde zo graag dat jullie gelukkig getrouwd zouden zijn en kinderen zouden krijgen. Jullie hebben haar zo blij gemaakt.’

‘Lief dat je dat zegt, papa, dank je.’ Rosalind verstrakte en haar blik weerspiegelde wat Eve bij zichzelf voelde en wat ze bij Olivia zag. Niet lang na hun vaders beroerte waren de zusjes Braddock op informatie gestuit waaruit bleek dat hun moeder – Jillian Croft, de belichaming van vrouwelijke seksualiteit op het witte doek – geboren was met het compleet androgeen-ongevoeligheidssyndroom, wat betekende dat ze geen voortplantingsorganen had. Ondanks drie uitbundig in de openbaarheid vertoonde en kennelijk gespeelde zwangerschappen, overvloedig vastgelegd in fotoalbums en roddelbladen, had ze dus nooit van hen hebben kunnen bevallen.

Vorige herfst had Eve Rosalinds dappere zoektocht naar haar biologische moeder met belangstelling gevolgd, en ze was opgelucht geweest over de goede afloop, maar nog steeds had ze niet het verlangen om zelf ook op zoek te gaan. Olivia volhardde in ontkenning en weigerde erover te praten, zowel toen als nu.

‘Olivia.’ Lauren wierp een blik op haar en keek toen snel weer weg, een wonderlijk verlegen gebaar, alsof ze geen langdurig oogcontact aankon. ‘Hoe gaat het met je tv-programma?’

Eve keek gespannen naar Olivia, die onlangs had toegegeven dat haar kookprogramma aanvankelijk kijkers had getrokken die nieuwsgierig waren naar de dochter van de beroemde filmster, maar dat de kijkcijfers de laatste tijd waren ingezakt als een mislukte soufflé – leuke woordgrap.

‘Ik zit te denken om weer te gaan acteren.’ Zoals altijd toonde Olivia haar vader geen kwetsbaarheid, en Lauren al helemaal niet, die ze nog steeds niet had vergeven dat ze het lef had gehad haar moeders plek in te nemen. ‘Mijn impresario heeft drie rollen voor me: cougar, oude vrijster en milf.’

‘Wat is een milf?’ vroeg Lauren.

Hun vader antwoordde met een grijns: ‘Dat vertel ik wel als je wat ouder bent.’

Olivia leunde naar voren en wekte de indruk dat haar gezicht vlak voor dat van Lauren was, ook al zat er nog een tafel tussen. ‘Het is een Engelse afkorting voor “moeder die ik graag wil...”’

‘Knuffelen.’ Eve glimlachte liefjes naar haar zus, die nog steeds op haar opgespoten lippen beet, klaar om de ware betekenis in haar stiefmoeders gezicht te spugen.

Lauren zei fronsend: ‘Walgelijk.’

‘Misschien.’ Olivia dronk haar glas leeg en pakte de champagnefles. ‘Maar op je achtendertigste zijn dat de rollen die je krijgt.’

‘Bijna negenendertig,’ zei Lauren.

‘Bedankt.’ Olivia vulde haar glas bij en ontweek Laurens blik. ‘Fijn dat je me er even aan herinnert.’

‘En we moeten ook het glas op jou heffen, Lauren, vanwege je zestigste verjaardag.’ Normaal was Rosalind de vredestitcher van het stel, maar deze keer besloot Eve deze taak op zich te nemen.

‘Die ze doorbracht aan mijn bed in plaats van op de Middellandse Zee-cruise die we gepland hadden,’ zei Daniel verbolgen. ‘Die hou je nog van me te goed, Lauren.’

‘Het enige wat ik van je wil, is dat je weer op krachten probeert te komen.’ Lauren keek haar man vol aanbidding aan. ‘Die Middellandse Zee wacht wel.’

‘Zijn jij en mama niet op die cruise geweest om –’

‘Dus, Eve.’ Rosalind was zo verstandig een stokje te steken voor Olivia’s provocatie. ‘Ik ben benieuwd hoe het staat met die grote ontwerpklus voor dat huis in Wisconsin. Gaat het door?’

Eve voelde direct de adrenaline door haar lijf jagen, wat altijd gebeurde wanneer dit onderwerp ter sprake kwam. De kans om een huis te ontwerpen, ook al was het maar een klein huis, en om voor een opdrachtgever te werken in plaats van voor andere studenten, en om haar ontwerp gebouwd te zien worden in plaats van enkel beoordeeld, vond ze opwindend. En overdonderend. Sinds ze aan Harvard was afgestudeerd en voor

Atkeson, Shifrin en Trim Architecten was gaan werken, bleef haar ontwerpwerk tot haar grote frustratie beperkt tot badkamers van hotels en liftschachten.

Ze liet zich nog wat champagne inschenken, ook al had ze waarschijnlijk al genoeg gehad, maar ze was niet in de stemming om verstandig te zijn. ‘Weet ik niet. Ik heb al weken niets meer gehoord. Eerst was Shelley ziek, en toen –’

‘Kreeg ze problemen met de financiering van het project. Banken doen tegenwoordig zo moeilijk,’ zei Lauren. Shelley Grainger was een goede vriendin van haar uit Machias, Maine, waar ze allebei waren opgegroeid. ‘Maar ik wilde je dit persoonlijk vertellen, Eve. Shelley heeft me een paar dagen geleden gebeld. Ze heeft een nieuwe aanvraag ingediend en ze denkt dat ze deze keer wel de lening rond krijgt. Ze neemt contact met me op zodra ze meer weet.’

‘O ja?’ Eve trok haar wenkbrauwen op. Opwinding over deze kans vermengde zich met angst dat ze het niet aankon. Shelley Grainger had een huis met zes slaapkamers op Washington Island, een stip op de kaart naast het schiereiland Door County, dat als een splinter door Lake Michigan stak. Ze wilde dat Eve een huisje ontwierp waartoe ze haar toevlucht kon nemen wanneer haar kinderen met hun gezin langskwamen, en wanneer ze in de zomer het grote huis aan toeristen verhuurde om haar pensioen aan te vullen. Ze had ook nog een vriendin die een serre aan haar huis gebouwd wilde hebben.

Lauren was hier afgelopen herfst over begonnen tegen Eve. Eve’s vriendje Mike stond niet bepaald te springen bij het idee dat ze weken van huis zou zijn, en haar baas vast ook niet. Eve was enthousiast over het idee dat ze iets groots kon ontwerpen, maar twijfelde of ze er al klaar voor was. Vervolgens liep het project de ene vertraging na de andere op, en had Eve het idee met schuldige opluchting weten te parkeren.

Nu het aanbod weer op tafel lag, was er een nieuwe complicerende factor. Vrijdag had ze te horen gekregen dat haar directe leidinggevende

wegging, een functie die haar min of meer was toegezegd toen ze twee jaar geleden voor het architectenbureau was komen werken. Een promotie accepteren en vervolgens een maand verlof vragen om op reis te gaan was geen slimme zet.

‘Het is een geweldige kans.’ Haar vader sneed nog een plak cake voor zichzelf af en negeerde Laurens afkeurende blik. ‘Vooral voor een beginneling.’

Rosalind reageerde gestoken. ‘Eve werkt al sinds de middelbare school voor bureaus en heeft een mastertitel van Harvard. Ik zou haar geen beginneling willen noemen.’

‘Wat heeft ze gebouwd? Ze is gewoon een beginneling.’ Haar vader keek zijn middelste dochter indringend aan met zijn bruine ogen. Terwijl hun moeder hen met woorden en stemverheffing had gestraft, was bij hun vader enkel die blik voldoende geweest, samen met zijn eeuwige dreigement: ‘want anders...’ Hij was misschien ouder en zwakker, maar hij was nog steeds Daniel Braddock.

‘Het zou zeker een uitdaging zijn,’ gaf Eve toe.

‘Maar een uitdaging is goed. Dat is wat je wilt.’ Olivia gebaarde naar haar. ‘Je zit al sinds je afstuderen op dat bureau wasbakken en toiletten te ontwerpen.’

‘Dat is waar.’ Eve prikte in haar cake. Haar hart bonkte in haar keel. Ze had nog niemand over de promotie verteld – bijgelovig misschien, maar dat moest ze toch zeker zelf weten? Olivia zou haar faalangst toch niet begrijpen. Haar oudste zus was zonder angst geboren. Als zij besloot iets te doen, dan was ze daar in haar hoofd ook direct geschikt voor. Dat soort zelfvertrouwen had degene die Eve gebaard had haar niet meegegeven. Ze had wel vooruitgang geboekt bij het overwinnen van haar verlegenheid, maar het was een constant sluimerende strijd.

‘Nou, er gaat niets boven het vroege voorjaar in Noord-Wisconsin,’ zei haar vader sarcastisch met een gemaakt Wisconsin accent. ‘Dan is iedereen daar nog steeds aan het ijsvissen of wat ze daar ook doen. Kaas eten.’

‘En braadworst,’ vulde Olivia aan. ‘En pasteitjes.’

‘Paaseitjes?’ Rosalind sneed voor zichzelf een derde, vrijwel doorzichtig laagje cake af.

‘Pasteitjes. Deegflapjes gevuld met vlees en groente. Ze komen oorspronkelijk uit Cornwall, Engeland, en zijn uitgevonden voor mijnwerkers, zodat ze hun lunch in hun handen konden houden.’

‘Dank u, mevrouw de voedselencyclopedie,’ zei Eve.

‘Graag gedaan.’ Olivia schonk haar een liefvallige glimlach. ‘Wil je iets weten over de visspecialiteiten van Wisconsin?’

‘Nee hoor.’

‘Of de plaatselijke *booyah*?’

Eve trok een grimas. ‘Is dat een gerecht of een huidziekte?’

‘Goh, Olivia, je weet het wel aantrekkelijk te maken,’ zei Rosalind.

‘Ik doe gewoon mijn werk.’ Olivia hield de fles omhoog. ‘Wie wil er nog champagne? Papa?’

‘Volgens mij heeft hij genoeg gehad.’

‘Ik kan nog zelf praten, hoor.’ Daniel keek zijn vrouw boos aan. ‘Ik lust nog wel wat, Olivia.’

Lauren schudde haar hoofd en gaf het op. ‘Dadelijk val je aan tafel in slaap.’

‘Zeer zeker niet. Dit is mijn verjaardag en daar ga ik van genieten.’ Hij stak uitdagend zijn glas uit, en Olivia schonk hem bij.

Tien minuten later zat hij te snurken boven zijn half opgegeten cake, en moest hij wakker gemaakt worden om naar bed te gaan. De meiden feliciteerden hem een laatste keer, waarna Lauren hem naar bed bracht, terwijl de zussen al kletsend en lachend de tafel afruimden. Maar zelfs toen het laatste bord in de vaatwasser was gezet en het laatste champagneglas was afgewassen en afgedroogd, wilde Eve nog lang niet dat de avond afgelopen was. Als de meest introverte van het stel was zij meestal de eerste die afhaakte.

‘Wat een gezellige avond was dit,’ zei Rosalind.

‘Het is nog niet eens negen uur.’ Eve droogde haar handen af. ‘Zullen we wat gaan drinken bij Marlintoni’s? Het mag ook koffie zijn.’

‘Goed idee.’ Olivia trok haar rubberen handschoenen uit, die ze gebruikte om haar nagels te beschermen. ‘Maar geen koffie. In LA is het pas zes uur. Daar begint het net.’

‘Rosalind?’ Eve trok hoopvol haar wenkbrauwen op.

‘Ik doe mee. Met koffie.’ Rosalind stak haar hand uit. ‘Geef mij de auto-sleutels maar.’

Ze stapten in en reden het korte stuk – elke afstand in Blue Hill, Maine, was kort – terwijl Olivia klaagde over het koude weer. Het werkelijke probleem was natuurlijk dat ze er niet op gekleed was. Eve plaagde haar niet eens en zei alleen maar dat ze dan de verwarming in de auto hoger moest zetten.

Ze draaide de parkeerplaats van het restaurant op, uitgehakt uit de bossen van berken en naaldbomen waarmee de staat bedekt was. Olivia stapte uit en wreef rillend over haar armen, die ze vervolgens bewonderend naar het landschap uitspreidde. ‘Kijk nou! Overal bomen. Ik vergeet steeds hoe de bruine heuvels, de droogte en de palmbomen me de keel uithangen tot ik weer in het oosten ben, waar alles zo groen is! Zelfs in deze afgrijselijke tijd van het jaar.’

‘Echt een Californisch meisje. Je zou vaker langs moeten komen.’ Eve merkte tot haar verbazing dat ze het meende. Zij en Olivia konden het deze keer opvallend goed vinden samen. Tijdens de kerstdagen waren ook de partners aanwezig geweest, met redelijk rampzalige gevolgen. Rosalinds vriendje Bryn was direct favoriet bij haar vader, maar Olivia’s echtgenoot Derek en Eve’s vriend Mike hadden nooit Daniels goedkeuring kunnen wegdragen, dus had hij geen vriendelijk woord met hen gewisseld. Dat maakte het voor zowel Derek als Mike ook moeilijk om iets vriendelijks tegen hem te zeggen. Het gevolg was dat iedereen vreselijk gespannen was tijdens de feestdagen en doodop erna.

Om die reden waren de mannen dit weekend thuisgebleven.

‘Ik zou willen dat ik vaker kon langskomen. Soms heb ik spijt dat we het huis op Candlewood Point hebben verkocht.’ Olivia draaide een gelukzalig rondje om haar as. ‘Ik ben dol op deze staat!’

‘Welke staat?’ Eve grinnikte om het ongebruikelijk idiote gedrag van haar zus. ‘De staat Maine of kennelijke staat?’

Olivia zette nijdig haar handen op haar heupen. ‘Dat is totaal niet –’

‘Wie het eerst bij de deur is!’ Rosalind sprintte naar het restaurant.

Eve zette de achtervolging in, en met haar lange benen haalde ze haar kleiner gebouwde zus vlak voor de voordeur in. Het was een laag, bruin gebouw, aan de voorkant opgefleurd door witgeverfde kozijnen. Hijgend draaiden ze zich om en ze zagen Olivia gillend van het lachen bij de auto staan, terwijl ze al huppelend tevergeefs haar hoge hakken probeerde uit te trekken.

Eve sloeg haar arm om Rosalinds hals. ‘Kijk nou. Die meid is gek.’

Rosalind zuchtte. ‘Ik maak me zorgen om haar. Ze is veel te dun. Volgens mij heeft ze problemen.’

‘Volgens mij ook. Maar je kent Olivia: ze moet eerst compleet instorten voordat ze toegeeft dat ze hulp nodig heeft.’

‘Net als mama. Ze zijn precies hetzelfde.’

‘Als ik niet zeker wist dat Jillian haar niet kan hebben gebaard...’

Ze keken toe hoe Olivia eindelijk haar schoenen uit kreeg en al snel wandelend op kousenvoeten op hen af kwam. ‘Totale vernedering. Vroeger won ik altijd.’

‘Onderuitgehaald door Manolo Blahnik.’ Eve wreef over de knokige rug van haar rillende zus. ‘Je betaalt een prijs voor de keuzes die je maakt.’

‘En een flinke prijs ook, als het Manolo’s zijn.’ Rosalind deed de deur open en liet hen voorgaan.

In het drukke cafégedeelte wisten de vrouwen een tafeltje te bemachtigen dat net vrijkwam. Olivia bestelde een pinot noir, Rosalind een decafé en een glas water. Eve aarzelde even en koos toen voor een Sam Adams van de tap. Ze hoefde niet per se nog meer alcohol in haar lijf, maar ze voelde

zich rusteloos en roekeloos. Misschien door het vooruitzicht van die promotie. Misschien omdat ze nu eindelijk moest beslissen over de opdrachten in Wisconsin. Misschien vond ze het gewoon gezellig met haar zussen. De laatste tijd was de gezelligheid thuis in Boston ver te zoeken.

‘Met papa lijkt het goed te gaan.’ Rosalind deed haar paars met roze sjaal af en keek om zich heen. ‘Nog beter dan met kerst.’

Eve knikte. Ze vond het nog steeds moeilijk om te zien hoe hij veranderd was, maar aangezien hij er bijna was geweest en ernstig gehandicapt had kunnen blijven, was ze ook ongelofelijk dankbaar. ‘We mogen van geluk spreken dat hij zo is opgekrabbeld.’

‘De dokter zegt dat hij nog verder zal herstellen.’ Olivia gebruikte haar betweterige ik-ben-de-oudste-toontje, waar Eve al haar hele leven gek van werd. ‘De grootste verbetering vindt plaats in het eerste jaar, maar ook in de jaren daarna kan hij nog verder herstellen. Het is pas vijf maanden geleden.’

‘Zes,’ zei Eve. ‘Eind juli tot eind februari.’

‘Oké, zes. Waar het om gaat, is dat hij nog een heel stuk beter kan worden.’

De serveerster bracht hun drankjes en de rekening.

‘Daar gaat het inderdaad om.’ Eve tilde haar glas op en vroeg zich af wanneer ze Olivia voor het laatst gelijk had gegeven. ‘Op papa.’

De drie zussen proostten, namen een slok en zetten hun drankje vrijwel tegelijkertijd neer. Eve zette het hare precies in het midden van het viltje, een stom bijgeloof uit haar kindertijd, toen ze zichzelf wijsmaakte dat als ze het glas te veel aan de rand zou zetten, de aarde zou kantelen.

‘Olivia, ga je echt weer de acteerkant op?’ Rosalind keek haar grote zus bezorgd aan. ‘Daar werd je vroeger zo ongelukkig van.’

‘Ach, ik weet het niet.’ Olivia liet haar kin op haar handen zakken. Haar lange, kastanjebruine lokken gleden over haar voorhoofd. ‘Eerlijk gezegd gaat het slechter dan ik het liet klinken. De kijkcijfers zijn belabberd en ik heb geen idee wat ik moet veranderen, en de anderen ook niet. En ik kan jullie vertellen, maar alleen omdat ik te veel champagne op heb, dat het

echt afschuwelijk is om de mislukte dochter van de succesvolste vrouw uit de showbizzgeschiedenis te zijn.’

‘Je bent niet mislukt.’ Rosalind zwaaide met haar vinger naar haar zus. ‘Dat denk je alleen maar.’

Olivia rechtte haar rug en zwaaide tegelijkertijd haar haren naar achteren, een typisch Olivia-gebaar. Eve kon het duizend keer proberen en dan zou het er misschien één keer goed uitzien. ‘Je probeert me alleen maar op te vrolijken.’

‘O nee, ze heeft gelijk. Je moet kijken naar wat je hebt bereikt, niet naar wat je niet hebt bereikt. Niemand van ons wordt Jillian Croft.’ Eve lachte verbitterd en voelde het vertrouwde verbolgen gevoel weer in zich opkomen. ‘En dat is maar goed ook.’

‘Dat is onaardig,’ zei Olivia fel.

‘Kom op, Olivia.’ Eve wist dat ze er niet tegen in moest gaan, maar het kon haar niets schelen. ‘Vergeleken bij de demonen van onze moeder waren die van anderen Disneyprinsessen.’

‘Oké, dat is waar.’ Olivia liet haar verrassende toegeeflijkheid gepaard gaan met een dramatische zucht. ‘Als ik nou maar zwanger werd, dan zou ik het gevoel hebben dat ik in ieder geval één doel in mijn leven had haald.’

Eve’s irritatie maakte plaats voor medelijden. Ze had gehoopt op goed nieuws deze maand, maar ondanks het feit dat alle tests uitwezen dat er voor Olivia en Derek geen belemmering was om zwanger te worden, gebeurde het niet. ‘Het komt nog wel.’ Ze zou willen dat ze stelliger klonk.

‘Misschien moet je je er minder zorgen over maken?’ opperde Rosalind. ‘Veel mensen krijgen een kind zodra ze ophouden met proberen.’

Olivia snoof. ‘Nou, ik denk niet dat het werkt als je tegen jezelf zegt dat je het opgeeft, alleen maar omdat je dan meer kans hebt om zwanger te worden.’

‘Je hebt gelijk.’ Rosalind keek sip. ‘Ik vind het echt rot voor je dat het zo moeilijk gaat.’

‘Ik had er niet over moeten beginnen. Wij zijn hier om papa’s verjaardag verder te vieren.’ Olivia wuifde het onderwerp weg. Ze keek even naar de bar en toen weer terug. ‘Laten we het ergens anders over hebben. Politiek?’

‘Nee!’ riepen Rosalind en Eve in koor.

‘Oké, geen politiek.’ Haar ogen gleden weer naar de bar. ‘Wat dachten jullie dan van –’

‘Hoe is het met de Allertons, Rosalind?’ Eve kon het niet laten om Olivia te plagen; ze kon niet alle vijandigheden laten varen. Hun conflict zat te diep ingebakken.

Olivia richtte haar aandacht weer op hun tafeltje. ‘Met wie?’

‘Mijn andere familie.’ Rosalind keek Eve afkeurend aan. ‘Halfzus Caitlin en biologische moeder Leila. Die mensen van wie je niets wilt weten.’

‘Klopt. Wil ik niet.’ Olivia schoof haar stoel naar achteren. ‘Praat vooral verder, maar ik ga even naar de wc en daarna ga ik dat lekkere ding aan de bar versieren.’

Rosalind hapte naar adem en met open mond keek ze om. ‘Je gaat toch niet... Oeh, dat is inderdaad een lekker ding.’

‘Dat meen je niet.’ Eve viel niet zo op kakkers, maar toch keek ze stiekem nog eventjes.

Olivia stond grijnzend op en haalde in het voorbijgaan Rosalinds haar door de war. ‘Wens me succes.’

‘Dat zou je niet durven.’

‘Klopt. Al verdient Derek me niet.’ Heupwiegend verdween ze naar de wc en ze wisselde ondertussen een blik met de jongen aan de bar. Natuurlijk. Olivia was een mannenverslindster. Altijd al geweest. Eve trok ook de aandacht – wanneer Olivia er niet bij was – maar dankzij haar moeder had ze goed geleerd hoe ze ongewenste mensen op afstand moest houden, een talent dat veel beroemdheden beheersten. Behalve dan dat Jillian haar fans juist had omarmd en de techniek voor haar gezin had ingezet, met name voor haar jongste dochter.

‘Met de Allertons gaat het goed, bedankt.’ Rosalind probeerde met haar vingers haar haren weer te fatsoeneren na Olivia’s aanval. ‘Caitlin gaat dit najaar bedrijfskunde studeren. Haar voormalige verloofde is nog steeds op zijn motor aan het rondreizen. Hij appt haar niet meer zoveel. Hopelijk kan ze verder met haar leven. Leila zingt deze zomer bij de Princeton Opera en in het najaar in Seattle. Ze is gelukkig. Ik ben gelukkig. Het leven is mooi.’

‘Dat straal je ook uit.’ Eve kneep zachtjes in Rosalinds arm en onderdrukte een vlaag van jaloezie. ‘Ik ben blij voor je. Zit er al een huwelijksaanzoek aan te komen?’

Rosalind haalde haar schouders op, maar haar brede glimlach en glimmende ogen verraadden haar. ‘Daar is het nog een beetje vroeg voor.’

‘Ja dus.’

‘Misschien.’ Rosalind keek in haar koffiekopje in een vergeefse poging haar blijdschap te verbergen. ‘Hoe is het met jou? Iets zegt me dat je nog steeds niet gelukkig bent. Met kerst zei je dat het dankzij de therapie beter ging met Mike’s depressie. Maar je staat niet te springen om die klus in Wisconsin aan te nemen. Doet Mike daar nog steeds moeilijk over?’

Eve aarzelde. Had ze Rosalind vorig jaar maar niet toevertrouwd dat Mike dacht dat ze het alleen maar wilde doen om bij hem vandaan te zijn. Diep vanbinnen vreesde ze namelijk dat dat inderdaad zo was. ‘Hij vat het nog steeds persoonlijk op.’

‘Wil je ook bij hem vandaan zijn?’

Ze voelde irritatie in zich opwellen. Misschien. ‘Nee, natuurlijk niet.’

Rosalind kneep haar ogen tot spleetjes. ‘Dus... wat is dan je eerste reactie?’

‘Verwarring.’ Ze wilde er niet over praten. Ze wilde niet over iets serieus praten. Ze wilde dansen. ‘Er is geen goed of fout, er zijn gewoon twee opties: wel gaan of niet gaan.’

‘Misschien.’ Rosalind nam een klein slokje koffie en trok een grimas. ‘Waarom heb ik een decafé besteld?’

‘Omdat je niet de hele nacht wilde opblijven?’

‘Dat is het nauwelijks waard.’ Rosalind zette haar kopje neer. ‘Weet je, door Bryn heb ik leren inzien dat het uit angst was dat ik geen stappen vooruitzette. Denk je dat jij bang bent?’

‘Ja, ik ben bang dat het niet het beste moment is om mijn eerste solo-opdracht te doen.’ Eve zette haar bier weer in het midden van het viltje. ‘En vind je het niet een beetje vreemd dat Shelley genoeg geld heeft om een heel huis te laten bouwen, maar een volslagen onervaren architect kiest om het te ontwerpen?’

‘Ze heeft je portfolio toch gezien?’

‘Ja. Maar ik bedoel... Ik heb nog nooit zoiets in mijn eentje gedaan.’

‘Volgens mij ben je te achterdochtig. En haal je jezelf naar beneden.’

Olivia kwam weer bij hen zitten en zwaaide haar haren precies zo naar achteren als hun moeder altijd deed. De gelijkenis was verbazingwekkend. ‘Hoezo achterdochtig?’

‘Ik vind het gek dat Shelley Grainger en haar vriendin iemand als ik willen inhuren.’

‘Ik vind je helemaal niet achterdochtig.’ Olivia pakte haar glas op. ‘Ik zou jou ook niet inhuren.’

Eve wees naar Rosalind, die geërgerd keek. ‘Zie je wel?’

‘Ik meen het.’ Olivia liet de wijn even door haar mond gaan en slikte toen. Ze wist elk gebaar seksueel te maken. ‘Niet dat ik denk dat je het niet kunt. Ik weet dat je het kunt. Maar als ik haar was, zou ik iemand met meer ervaring en aanbevelingen willen, wat jij niet hebt.’

‘Precies.’ Eve sloeg triomfantelijk met haar vuist op tafel. ‘Het is vreemd.’

‘Hoeveel architecten zijn er nou helemaal op dat eiland? Je doet achterdochtig. Doe het gewoon, Eve. Dat roep ik al sinds je dit aanbod vorige herfst voor het eerst kreeg.’ Rosalind schoof haar koffie van zich af. ‘Je bent toe aan verandering. Mike moet zich er maar overheen zetten.’

‘Dat is absoluut waar,’ zei Olivia.

Eve zei geïrriteerd: ‘Hou Mike erbuiten, of ik laat Rosalind haar Derek-imitatie doen.’

‘Niemand kan mijn echtgenoot beter imiteren dan ikzelf.’ Olivia trok haar haren strak naar achteren en liet haar prachtige gelaatstrekken verslappen. ‘Is het bier op? Ik kan het niet halen, ik zit football te kijken. Alsjeblieft? Voor deze één keer, schatje? Alsjeblieieieieieeft?’

Eve en Rosalind klapten dubbel van het lachen. Olivia deed zijn diepe, slome stem en intonatie perfect na.

‘Zo erg is hij nou ook weer niet,’ zei Rosalind.

‘Natuurlijk niet. Maar wel een goede imitatie, hè?’

‘Prachtig.’ Eve hield haar hand omhoog voor een high five, ook al had ze eigenlijk een hekel aan high fives. Zo’n soort avond was het.

‘O, mijn god.’ Olivia zette haar tv-glimlach op en praatte door zonder haar lippen te bewegen. ‘Hij komt eraan.’

‘Hoe doe je dat met je mond?’ Eve keek er gefascineerd naar.

Olivia bleef onverstoorbaar glimlachen. ‘Jarenlange ervaring met mensen uitschelden terwijl ik in beeld ben.’

‘Wie komt eraan?’ Rosalind keek om.

‘Het lekkere ding van de bar.’ Eve voelde de adrenaline door haar lijf jagen toen hij eraan kwam lopen met zijn blik op haar gericht.

‘Hoi.’ De jongen zag er verzorgd uit, had donker haar en was waarschijnlijk achter in de twintig. Toen hij bij het tafeltje was, keek hij naar Olivia. Dat was Eve wel gewend. Haar zus was niet alleen bloedmooi, maar ze deed er ook alles aan om dat te benadrukken. Eve kledde zich juist onopvallend en droeg weinig make-up. Haar lange blonde haar droeg ze in een paardenstaart en ze had nooit een diep décolleté om met haar borsten te pronken. ‘Ik ben Chez.’

Natuurlijk. Chez. En buiten stond vast zijn motor geparkeerd.

‘Hallo Chez,’ zei Olivia poeslief.

Chez keek met een oogverblindende glimlach naar Eve, die koeltjes reageerde, maar tot haar schrik vlinders in haar buik voelde.